

Posudek na diplomovou práci kolegyně Bc. Marty Míkové „Fenomenologie těla a tělesnosti“

Opět se nám dostává do rukou pozoruhodná práce, která vyvěrá z pochopení problematiky těla a tělesnosti v návaznosti na veliké myslitele, kteří se této otázce přímo či nepřímo věnovali. Základ podstatného tázání nachází kolegyně Bc. Míková velmi správně v ontologii R. Descarta.

Ontologický dualismus s occasionalistickým řešením absolutního protikladu mezi res extensa a res cogitans autorka pochopila jako základní půdu tázání a problematizace filosofie těla. Uvědomuje si naprosto fatální důsledky tohoto dualismu v podobě psychofyzického paralelismu, jenž se dodnes nedotázán objevuje v medicíně, ve vědách o člověku vůbec. Autorka si uvědomuje, že občas se najde předpoklad, který by mohl metodologii přístupu k tělu změnit v nekartesiánský rekurs, ale výsledky těchto jen občasných pokusů jsou stále velmi nedostatečné a z filosofického hlediska v podstatě alarmující.

V současné době se právě psychofyzický paralelismus objevuje jako zdroj velmi podstatných problémů ve vztahu k vlastnímu tělu, protože mnoho především mladých lidí opravdu chápe své tělo jako předmět pro realizaci vlastních představ o komunikaci s ostatními. Nejde jen o zkrášlování tetováním atd., ale jde především o „gestellovský“ vztah ke vlastnímu tělu, které se stává předmětem zásahů nejrůznějšího charakteru ve smyslu heideggerovského fenoménu „Machenschaft“.

Autorka je si tohoto nebezpečí vědoma, i když je tímto způsobem v práci neexplikuje, ovšem problém tak, jak si jej postavila před sebe, o tom jednoznačně svědčí. Práci zakládá na podrobném popisu filosofie Descartovy, využívá velmi obtížné filosofie M. Merleau-Pontyho, Jana Patočky a E. Finka.

K její cti budiž řečeno, autory těchto nejednoduchých filosofických vhledů pochopila velmi dobře, což je z hlediska diplomové práce to, co je vůbec nejdůležitější. Vše ostatní již je jen podružné. Rozdělení do kapitol samo o sobě svědčí, že autorka v sobě nosí toto téma již velmi dlouhou dobu, prozrazuje zralost filosofického tázání.

Začíná Cartesiem a jeho snahou vysvětlit Alžbětě Falcké propojení duše a těla přes šišinku, pokračuje na nesmírně důležitý a dosud málo zmiňovaný problém předpokladu subjekt-objektové figury a dostává se k velmi preciznímu popisu problému vnímání u M. Merleau-Pontyho. Analyzuje fenomén tělesného schématu, jenž je podstatou nearistotelské časovosti lidského těla, vysvětlitelného heideggerovskou temporalitou. Uvědomuje si úlohu sukcesivity a komprezence v lidském těle, což je další problém, který současná věda nechává téměř bez povšimnutí.

Závěrem lze říci, z filosofického hlediska představuje předložená práce velmi solidní text, který je nutno ohodnotit známkou: v ý b o r n ě. Po stránce formálním nemám námitek.

Do rozpravy navrhuji tuto otázku: Jak vysvětlíte tělesné schéma z hlediska husserlovského vnitřního vnímání času?

V Praze dne 26. 6. 2012

prof. PhDr. Anna Hogenová, CSc.